

og medlemslandene på den ene side og henholdsvis Østrig og Schweiz på den anden side om jernbanetakster for transport af kul og stål i transit gennem disse to lande.

De oprindelige medlemsstater har med henblik på anvendelsen af de før nævnte associeringsaftaler indgået visse indbyrdes aftaler, som de nye medlemsstater også skal tiltræde, jfr. art. 4, stk. 3. Det drejer sig om to typer af interne aftaler. I tilknytning til alle associeringsaftalerne er der indgået interne aftaler om forholdsregler og fremgangsmåder med henblik på gennemførelsen af associeringen. De indeholder hovedsagelig proceduremæssige bestemmelser for, hvorledes EF's institutioner og medlemslandene forholder sig i henseende til gennemførelsen af associeringsaftalens regler. I tilknytning til de associeringsaftaler, som indbefatter finansiel bistand til de associerede lande, er der endvidere truffet interne aftaler om fordelingen mellem medlemslandene af de pågældende beløb, om indbetalingen m. v. Det drejer sig om aftaler med de 18 afrikanske lande, med Tyrkiet og med Grækenland, idet dog sidstnævnte aftale er stillet i bero siden 1967 hvad angår den finansielle bistand. Begge typer aftaler er truffet af repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer forsamlet i Rådet og er således også eksempler på de i art. 3, stk. 1, nævnte aftaler. Hvad angår Yaoundé-konventionen vil de nye medlemslande dog først i 1975 kunne blive forpligtet til at yde en andel af den finansielle bistand, jfr. art. 109.

I Tillæg 3 er indeholdt en redegørelse for de aftaler med tredielande, internationale organisationer eller private, som Danmark ved tiltrædelsen er bundet af eller bliver forpligtet til at tiltræde.

Ifølge EØF-traktatens art. 116 optræder medlemslandene i spørgsmål, som er af særlig interesse for fællesmarkedet, i fællesskab i internationale organisationer af økonomisk karakter. Efter tiltrædelsen gælder dette også for de nye medlemsstater, som tillige, jfr. art. 4, stk. 4, skal træffe passende foranstaltninger for i påkommende tilfælde at tilpasse deres stilling i forhold til internationale organisationer eller aftaler til de rettigheder og forpligtelser, som følger af deres tiltrædelse af Fællesskaberne.

Det betyder på den ene side en forpligtelse for de nye medlemsstater til at deltage i en fælles holdning, også i tilfælde, hvor de oprindelige medlemslandes fælles stillingtagen ikke er baseret på EØF-traktatens art. 116. Der kan

f. eks. være tale om fælles standpunkter over for internationale problemer på det valutariske område, som indtages i medfør af resolutionen vedrørende den økonomiske og monetære union. Det kan også nævnes, at EF's justitsministre under en drøftelse i 1971 var enige om det nyttige i at gennemføre konsultationer mellem EF-medlemslandene forud for deltagelse i internationale drøftelser om juridiske spørgsmål. Man vil foreløbig afholde konsultation om udfærdigelsen af en konvention om ensartet lov om forældelse i internationale løsøre køb, som drøftes inden for FN's rammer.

På den anden side ligger der en begrænsning deri, at de nye medlemsstater skal tilpasse deres stilling til de rettigheder og forpligtelser, der følger af deres tiltrædelse af Fællesskaberne. Såfremt der er tale om forhold, som rækker ud over, hvad medlemskabet indebærer, har de nye medlemsstater således ikke forpligtelse i medfør af art. 4, stk. 4.

Bestemmelsen medfører ikke nogen pligt for Danmark til at indtræde i internationale organisationer eller aftaler, som vi ikke i øjeblikket er medlem af. Som eksempler på internationale aftaler, hvor Danmark i øjeblikket deltager sammen med EF-lande eller et af Fællesskaberne, kan nævnes det under GATT indgåede langtidsarrangement vedrørende international handel med bomuldstekstiler, den internationale kaffeoverenskomst af 1968, hvedehandelskonventionen 1971, den 4. internationale tin-aftale samt prisaftalerne for sødmælks- og skummetmælkspulver.

De bestemmelser i EØF- og EURATOM-traktaterne, som handler om tidligere indgåede aftaler mellem medlemsstaterne og udenforstående lande, anvendes ifølge art. 5 for de nye medlemsstaters vedkommende på aftaler indgået før tiltrædelsestidspunktet. Hovedreglen er, at gyldigheden af sådanne traktater ikke berøres af EF-traktaternes bestemmelser, men at medlemslandene skal gøre, hvad de kan, for at fjerne eventuelle uoverensstemmelser med fællesskabsbestemmelserne.

Danmarks aftaler med et eller flere tredielande er blevet gennemgået, for handelsaftalernes vedkommende i samarbejde med EF, med henblik på at konstatere, om der foreligger uoverensstemmelser med EF-bestemmelserne. Visse danske aftaler med associerede lande eller med tredielande, som EF ligeledes har handelsaftaler med, vil miste deres berettigelse ved tiltrædelsen, fordi de erstattes af en mere om-